

sultatet er blevet saa usselt? Jeg har godt set det længe, og jeg har flere Gange her i Tinget draget den Sag frem og stærkt kritiseret den Fremgangsmaade, der hidtil har været brugt. Aarsagen ligger egentlig meget nær. Vi maa nemlig huske paa, at den Sag har tre Sider, nemlig de Fordringer, der stilles fra Rytteriets, særlig Officerernes Side, de Fordringer, der maa stilles af Producenterne eller Opdrætterne, og endelig de økonomiske Krav, der stilles til Statskassen. Naar disse tre — jeg kan godt kalde dem ligeberettigede Faktorer, ikke kunne arbejde sammen i god Forstaaelse, saa er Sagen i Virkeligheden dødsdømt, og Forholdet er her det, at de to vigtigste af disse Faktorer, nemlig Rytteriet og Opdrætterne, ikke have kunnet arbejde sammen. Erfaringen har tværtimod vist, at de Aar for Aar have fjernet sig mere og mere fra hinanden, og derfor er Sagen endt, som den er.

Nu kan det vistnok ikke nægtes, at en stor Del af Skylden for, at det er gaaet saa daarligt, maa lægges paa de tidligere Forsvarsministre, idet de saa godt som helt have overladt Ledelsen af denne Sag til den af Rytteriofficerer bestaaende Remontekommission uden i nogen Henseende at tage den anden Part, nemlig selve Opdrætterne eller Producenterne, med paa Raad. Jeg kan derfor ikke fritage de tidligere Forsvarsministre for Ansvar i den Sag. Det forekommer mig, at da der her er Tale om Hesteavl og tilmed en Hesteavl, der ikke saa lidt afviger fra Landets øvrige Hesteavl, havde det været ganske naturligt og fuldt ud rigtigt, om man havde taget denne anden Part med paa Raad, ja, ikke alene det, men i det hele taget givet den Medbestemmelsesret med Hensyn til Fremgangsmaaden. Man har imidlertid overladt det hele til Officererne, og derfor maatte det ende galt. Nu skal jeg ikke udtale noget til Forklejnelse for Officererne. De kunne være dygtige Mænd paa deres Vis, det tvivler jeg ikke om, men jeg maa indrømme, at den Respekt, jeg har for dem som Hestekendere, er ikke synderlig stor. Det ligger i Sagens Natur, at disse Mænds Syn paa den Sag ifølge hele deres Uddannelse maa blive ensidig. Jeg har Tid efter anden gjort den Erfaring, at det, der for Officererne er Hovedsagen, er at faa Heste, der i det mindste i en kort Tid kunne præstere den størst mulige Hurtighed. Derimod har det forekommet mig, at de Herrer have manglet Forstaaelse af, at hvad det først og fremmest gælder om, og hvad der navnlig giver

en Hest Værdi, er i langt højere Grad Kraft, Udholdenhed og Haardførhed, og det savner man helt ved den Slags Heste, man nu er slaaet ind paa at fremstille. Remontekommissionen stiller Fordring om den størst mulige Hurtighed hos Rytterhestene, men jeg vil sige her, og sige aldeles bestemt, at hvis denne Fordring vedblivende fastholdes, kan Hjemmeremonteringen lige saa godt opgives med det samme, thi saa kan den ikke realiseres, thi det vil da være ganske umuligt at drage et tilstrækkelig stort Antal Opdrættere ind i Sagen. De Herrer Officerer ere jo gaaede saa vidt, at de ønske eller fordre Heste, der med Hensyn til Hurtighed staa paa Højde med Stormagternes Heste, ja, det synes endog, at de helst skulde staa lidt over, hvad man har i adskillige andre Lande — jeg kan saaledes nævne Sverige og Preussen.

Jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa en Skrivelse, der blev sendt til Finansudvalget i Fjor og findes i Tillæg B. for 1909—10. Den er skreven af Generalinspektøren for Rytteriet, en Mand ved Navn Balle. Det er en ret ejendommelig Skrivelse. Den gode Generalinspektør tror selvfølgelig, at han skriver meget overbevisende i denne lange Artikel, men han rammer hele Tiden ved Siden af. Jeg mindes saaledes, at han skriver, at han fandt det ganske naturligt, at Rytteriofficererne selv maatte raade for, hvad Slags Heste de vilde bruge, og til Bevis anfører han, at det vilde se mærkeligt ud, om de vilde blande sig i, hvilke Heste en Landmand eller en Vognmand vilde bruge, nej, det overlades det til vedkommende Landmand eller Vognmand selv at bestemme. Jeg skal her overfor bemærke, at den gode Generalinspektør glemmer, at der her er en Væsensforskel, nemlig den, at Landmanden og Vognmanden betale, fodre og underholde selv deres Heste, medens Rytteriofficererne ikke selv betale deres Heste og heller ikke selv underholde, fodre og passe dem. Og i denne Skrivelse stiller vedkommende Generalinspektør ikke mindre Krav end det, at Hestene i deres Oprindelse skulle staa Fuldblodet saa nær som muligt, det vil altsaa sige, at de skulle være mindst $\frac{3}{4}$ -blods, ja, selvfølgelig helst fuldblods. Nu kan jeg godt forstaa, at den nuværende Fremgangsmaade kan være ret behagelig for Rytteriofficererne, for som det hidtil er gaaet, staa de jo selv for det hele. Remontekommissionen piller aarlig de Stykker ud af den samlede Produktion,